

نقش هویت در بهسازی و نوسازی بافت های قدیم شهری

ناهید صدریان

دانشجوی کارشناسی ارشد رشته طراحی شهری دانشگاه آزاد اسلامی یزد

Nahid.sadrian@yahoo.com

چکیده

هویت شهری نشان دهنده فرهنگ شهرنشینان است، بافت فرسوده تاریخی به عنوان هویت و تبلور فرهنگ هر شهر می باشد. هویت نه بعنوان "پوسته و امری الحاقی" بلکه به مثابه "نمود حقیقت و تظاهر آن" از شروط اساسی تداوم حیات اجتماعی - کالبدی شهر است. هویت شهر تبلور تاریخ و تمدن اجتماعی است که در آن زندگی می کند و حاصل سالهای طولانی اندیشه ورزی و تلاش گوناگون انسانی است که محیط شهری را شکل بخشیده اند. این معنای هویت شهری، دارای ظرفیت بالایی است که کارکردهای اجتماعی مفیدی را برای ادامه حیات شهری می تواند بوجود آورد. بنابراین، حفظ آن در زمان بهسازی و نوسازی مورد تاکید می باشد.

بررسی ها بیانگر این است که در بازسازی و نوسازی بافتهای با ارزش توجه به برنامه های مدون مرمت شهری انجام نگرفته و برنامه ها ی مرمت شهری بدون در نظر گرفتن اصول صحیح طراحی و معماری شهری بوده که باعث بی رونقی و بی هویتی بافت های بالارزش گذشته گردیده است.

با وجود مطالعات گسترده در زمینه تأثیر هویت و مکان و ارتباط متقابل آنها در بافت های تاریخی، رابطه روشنی میان آنها ارائه نشده است. درحالیکه با شناخت نحوه تأثیر و تأثر چنین مفاهیمی می توان با پدیده از دست رفتن هویت در بافتهای تاریخی و حتی فقدان حضور آن در بافتهای جدید مقابله کرد.

پژوهش حاضر از نوع پژوهش های بنیادی بوده و روش گردآوری داده ها و اطلاعات مورد نیاز به صورت کتابخانه ای و اسنادی می باشد. پژوهش پیش رو در گام اول به بررسی هویت شهری و بافت تاریخی در شهر و بررسی طرح های بهسازی نوسازی بافت تاریخی می پردازد و در گام بعدی مشکلات بافت تاریخی در شهر را مورد توجه قرار می دهد و سپس در مرحله آخر به بررسی نقش هویت شهری در روند بهسازی و نوسازی بافت تاریخی شهر می پردازد.

واژه های کلیدی: هویت شهری، بافت فرسوده تاریخی، بهسازی، نوسازی، فرهنگ شهر